

Категорія справи № 344/890/24: Цивільні справи (з 01.01.2019); Справи позовного провадження; Справи у спорах, що виникають із правочинів, зокрема договорів (крім категорій 301000000-303000000), з них; страхування, з них; позики, кредиту, банківського вкладу, з них.

Надіслано судом: 17.07.2024. Зареєстровано: 17.07.2024. Забезпечено надання загального доступу: 18.07.2024.

Дата набрання законної сили: 15.07.2024

Номер судового провадження: 22-ц/4808/892/24

2

Справа № 344/890/24

Провадження № 22-ц/4808/892/24

Головуючий у 1 інстанції Атаманюк Б. М.

Суддя-доповідач Пнівчук

ПОСТАНОВА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

15 липня 2024 року м. Івано-Франківськ

Івано-Франківський апеляційний суд у складі колегії суддів судової палати з розгляду цивільних справ:

головуючої Пнівчук О.В.

суддів: Бойчука І.В., Девляшевського В.А.

з участю секретаря Кочубей І.Ю.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні апеляційну скаргу ОСОБА_1, в інтересах якої діє адвокат Пономарчук Ольга Леонідівна на рішення Івано-Франківського міського суду від 04 квітня 2024 року, у складі судді Атаманюка Б.М., у справі за позовом ТзОВ «Фінансова компанія «Еліт Фінанс» до ОСОБА_1 про стягнення заборгованості за кредитним договором,

в с т а н о в и в :

У січні 2024 року ТзОВ «ФК «Еліт Фінас» звернулося до суду із позовом до ОСОБА_1 про стягнення заборгованості за кредитним договором.

Позов мотивовано тим, що 06.12.2019 року між АТ «Альфа Банк» та ОСОБА_1 укладено договір про надання кредиту 501214164 відповідно до умов якого, АТ «Альфа Банк» надав позичальнику кредит у сумі 77 081,82 грн, строк кредиту 42 місяці, на споживчі потреби з відсотковою ставкою 17,99 % річних. Договір кредитної лінії укладено з відповідачем у електронній формі відповідно до ЗУ «Про електронну комерцію», який має силу договору, укладеного в письмовій формі та підписаний сторонами. АТ «Альфа Банк» виконав умови кредитного договору та перерахував на рахунок відповідача безготівковим шляхом кошти в розмірі 77 081,82 грн, в свою чергу позичальник не виконав умови кредитного договору щодо повернення кредитних коштів внаслідок чого виникла заборгованість. Станом на 20.12.2021 загальний розмір заборгованості становить 114 600,68 грн, з яких: заборгованість за тілом кредиту в розмірі 68 658,41 грн, заборгованість по відсоткам за користування кредитом 45 942,27 грн.

20.12.2021 року між АТ «Альфа Банк» та ТзОВ «Фінансова компанія «Еліт Фінанс» укладено договір факторингу, на підставі якого відбулося відступлення прав вимоги за кредитним договором до відповідача. Таким чином, ТзОВ «Фінансова компанія «Еліт Фінанс» набуло статусу кредитора за кредитним договором 501214164 від 06.12.2019 року.

Посилаючись на зазначені обставини, представник позивача просив суд стягнути з відповідача ОСОБА_1 заборгованість за кредитним договором в сумі 114 600,68 грн, а також судові витрати та витрати на правову допомогу у розмірі 7100 грн.

Рішенням Івано-Франківського міського суду від 04 квітня 2024 року позов ТзОВ «ФК «Еліт Фінанс» задоволено.

Стягнуто з ОСОБА_1 на користь ТзОВ «ФК «Еліт Фінанс» суму заборгованості за кредитним договором №501214164 від 06.12.2019 року, у розмірі - 114 600, 68 грн.

Стягнуто з ОСОБА_1 на користь ТзОВ «ФК «Еліт Фінанс» сплачений судовий збір у розмірі 3028 грн, а також стягнуто з ОСОБА_1 на користь ТзОВ «ФК «Еліт Фінанс» витрати на професійну правничу допомогу у розмірі 7100 грн.

Не погоджуючись із рішенням суду ОСОБА_1, в інтересах якої діє представник ОСОБА_2 подала апеляційну скаргу, в якій посилається на необґрунтованість висновків суду першої інстанції.

Зазначила, що позивачем не надано доказів відступлення прав вимоги за договором факторингу, а саме доказів

факту передачі повного реєстру боржників згідно акту приймання передачі, доказів сплати ціни права вимоги за договором факторингу, додатків №№1-6 до договору факторингу; доказів факту передачі права вимоги до боржників, перелік яких наведено у додатку1-1 договору; доказів видачі кредитної картки відповідачу, на який строк, правильності нарахування відсотків позивачем.

Суд першої інстанції не звернув уваги на те, що відповідач не має власного примірника оригіналу кредитного договору з додатками, не підписував електронним цифровим підписом і не отримував примірника оригінала підписаного первісним кредитором. Дійсні правовідносини сторін можна встановити тільки з оригіналу кредитного договору та інших документів щодо його виконання, а паперові копії є недостовірними, виготовлені і надані зацікавленою особою-позивачем, без оригіналів, яких не існує.

Зазначила, що позивачем не доведено факт укладання договору з відповідачем та його істотних умов, єдиним доказом чого може бути оригінал примірнику такого договору в електронній формі з усіма реквізитами, у тому числі підписами сторін, згідно Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг», який дозволить перевірити наявність електронних цифрових підписів обох сторін договору у дату його укладання, щоб встановити достовірний незмінний зміст підписаного сторонами договору і застосувати його умови до правовідносин сторін при прийнятті судом рішення.

Позивачем не надано доказів надання відповідачу його примірнику оригіналу договору ні під час, ні після його укладення, у редакції, яка б забезпечувала його цілісність та незмінність. А тому відповідач не може бути зобов'язаний виконувати умови, з якими він не був фактично ознайомлений, і такий правочин згідно з ч. 1 ст. 8 Закону України «Про електронну комерцію», ч. 2, 6 ст. 12 Закону України «Про захист прав споживачів» не є підставою виникнення обов'язків у відповідача як споживача кредитних послуг.

Крім того, позивачем не доведено факту видачі кредиту та розміру заборгованості загального та по її складовим (основному боргу, відсоткам, комісії, неустойці, які не були погоджені у письмовій формі).

Надані позивачем паперові копії електронного документа без електронних цифрових підписів обох сторін у дату їх підписання не є належними, допустимими, достовірними та достатніми доказами, тому що ні суд, ні відповідач не може перевірити її достовірність та незмінність змісту, що згідно з ч. 5 ст. 100 ЦПК України має наслідком відхилення цього електронного доказу.

Розрахунок заборгованості, наданий позивачем, не є доказом наявності заборгованості, оскільки не належить до засобів доказування, передбачених ст. 76 ЦПК України, і не є первинним бухгалтерським документом. Сам розрахунок заборгованості є внутрішнім документом фінансової установи та не містить відомостей, що дозволили б суду перевірити, чи передавалися в дійсності кошти позичальнику в кредит. Відсутні докази видачі кредиту на рахунок відповідача та докази існування заборгованості у заявленому розмірі.

Представник апелянта зазначила, що судом першої інстанції не застосовано строк позовної давності за заявою відповідача, оскільки на момент подачі позову він спливав у повному обсязі.

Крім того, стягнені витрати на правничу допомогу документально не підтверджені та не доведені належним чином.

Представник апелянта просила рішення Івано-Франківського міського суду від 04.04.2024 року скасувати, прийняти нове, яким у задоволенні позову ТОВ «ФК «Еліт Фінанс» відмовити.

Правом на подачу відзиву представник ТОВ «ФК «Еліт Фінанс» не скористався.

Відповідно до ч.3 ст. 360 ЦПК України, відсутність відзиву на апеляційну скаргу не перешкоджає перегляду рішення суду першої інстанції.

В судове засідання апеляційного суду апелянт ОСОБА_1 та її представник ОСОБА_2 не з'явилися, на адресу суду надіслали заяву про проведення судового засідання без їх участі.

Представник ТОВ «ФК «Еліт Фінанс» в судове засідання не з'явився, про час і місце слухання справи повідомлявся належним чином, причини неявки не повідомив, заяви про слухання справи у його відсутності не поступало.

З урахуванням положень ч. 2 ст. 372 ЦПК України колегія суддів вирішила розглядати справу за відсутності сторін, які належним чином повідомленні про час та місце розгляду справи.

Заслухавши суддю-доповідача, дослідивши матеріали справи, колегія суддів дійшла висновку, що апеляційна скарга не підлягає до задоволення з огляду на таке.

Відповідно до частини першої статті 367 ЦПК України суд апеляційної інстанції переглядає справу за наявними в ній і додатково поданими доказами та перевіряє законність і обґрунтованість рішення суду першої інстанції в межах доводів та вимог апеляційної скарги.

Згідно ст. 263 ЦПК України судові рішення повинні ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалені судом відповідно до норм матеріального права із дотриманням норм процесуального права. Судове рішення має відповідати завданню цивільного судочинства, визначеному цим Кодексом. При виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин суд враховує висновки щодо застосування відповідних норм права, викладені в постановках Верховного Суду.

Обґрунтованим є рішення, ухвалені на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в

судовому засіданні.

Рішення суду першої інстанції зазначеним вимогам відповідає.

Судом встановлено, що 06.12.2019 між АТ «Альфа Банк» та ОСОБА_1 була підписана оферта на укладення угоди про надання кредиту №501214164, обслуговування кредитної картки та відкриття відновлювальної кредитної лінії, згідно умов якого ОСОБА_1 отримала кредит 77 081,82 грн. Процентна ставка 17,99% річних тип ставки фіксована, строк кредиту 42 міс. (а.с.5).

Під час укладення вищевказаного кредитного договору №501214164, відповідачем ОСОБА_1 власноручно підписано паспорт споживчого кредиту, в якому викладені погоджені сторонами умови, на яких АТ «Альфа-Банк» надає відповідачу ОСОБА_1 грошові кошти у кредит, а також Додаток №1 до Угоди про надання кредиту, яким є Графік платежів та розрахунок сукупної вартості споживчого кредиту та реальної процентної ставки з урахуванням вартості всіх сукупних послуг (а.с.5-9).

Договір кредитної лінії укладено з відповідачем у електронній формі відповідно до ЗУ «Про електронну комерцію», який має силу договору, укладеного в письмовій формі та підписаний сторонами, зокрема підписом ОСОБА_1 власноручно.

Крім того, за поданою позивачем випискою по особовим рахункам за період з 06.12.2019 по 20.12.2021 підтверджується отримання кредитних коштів відповідачем та наявність заборгованості за кредитним договором (а.с.17-31).

20.12.2021 року між АТ «Альфа-Банк» та ТОВ «Фінансова компанія «Еліт Фінанс» укладено договір факторингу, на підставі якого відбулося відступлення прав вимоги за кредитним договором до відповідача. Таким чином, ТОВ «ФК «Еліт Фінанс» набуло статусу кредитора за кредитним договором 501214164 від 06.12.2019 року.

Внаслідок невиконання відповідачем ОСОБА_1 своїх зобов'язань станом на 20.12.2021 року утворилася заборгованість за кредитним договором №501214164 від 06.12.2019 року, яка згідно наданого позивачем розрахунку становить 114 600,68 грн, та складається із: заборгованості за кредитом в розмірі 68 658,41 грн, заборгованості по відсотках в розмірі 18 918,96 грн, заборгованість по комісії в розмірі 27 023,31 грн. (а.с.32).

Ухвалюючи рішення, суд першої інстанції зазначав, що з досліджених судом письмових доказів підтверджується укладення відповідачем кредитного договору та отримання ОСОБА_1 кредитних коштів, а також неналежне виконання нею умов договору. Розрахунок заборгованості та виписки по рахунку підтверджують існування заборгованості, зазначеної у позовній заяві.

А тому позовні вимоги позивача є доведеними, обґрунтованими та підлягають задоволенню у повному обсязі.

Апеляційний суд погоджується із такими висновками, з огляду на наступне.

Як свідчить тлумачення статті 526 ЦК України цивільне законодавство містить загальні умови виконання зобов'язання, що полягають у його виконанні належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться. Це правило є універсальним і підлягає застосуванню як до виконання договірних, так і недоговірних зобов'язань. Недотримання умов виконання призводить до порушення зобов'язання.

За кредитним договором банк або інша фінансова установа (кредитодавець) зобов'язується надати грошові кошти (кредит) позичальникові у розмірі та на умовах, встановлених договором, а позичальник зобов'язується повернути кредит та сплатити проценти (частина перша статті 1054 ЦК України).

Відповідно до частини першої статті 1049 ЦК України позичальник зобов'язаний повернути позикодавцеві позику (грошові кошти у такій самій сумі або речі, визначені родовими ознаками, у такій самій кількості, такого самого роду та такої самої якості, що були передані йому позикодавцем) у строк та в порядку, що встановлені договором.

Якщо договором встановлений обов'язок позичальника повернути позику частинами (з розстроченням), то в разі прострочення повернення чергової частини позикодавець має право вимагати дострокового повернення частини позики, що залишилася, та сплати процентів, належних йому відповідно до статті 1048 цього Кодексу (стаття 1050 ЦК України).

У постанові Великої Палати Верховного Суду від 14.11.2018 року у справі № 2-383/2010 (провадження №14-308цс18) зроблений висновок, що стаття 204 ЦК України закріплює презумпцію правомірності правочину. Ця презумпція означає, що вчинений правочин вважається правомірним, тобто таким, що породжує, змінює або припиняє цивільні права й обов'язки, доки ця презумпція не буде спростована, зокрема, на підставі рішення суду, яке набрало законної сили. У разі не спростування презумпції правомірності договору усі права, набуті за ним сторонами правочину, повинні безперешкодно здійснюватися, а обов'язки, що виникли внаслідок укладення договору, підлягають виконанню.

Відповідно до частини третьої статті 12, частини першої статті 81 ЦПК України кожна сторона повинна довести обставини, які мають значення для справи і на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених цим Кодексом.

У справі встановлено, що 06.12.2019 між АТ «Альфа Банк» та ОСОБА_1 була підписана оферта на укладення угоди про надання кредиту №501214164, обслуговування кредитної картки та відкриття відновлювальної кредитної лінії, згідно умов якого ОСОБА_1 отримала кредит 77 081,82 грн. Процентна ставка за встановлена

фіксована у розмірі 17,99%, строк кредиту 42 міс. (а.с.5).

Під час укладення вищевказаного кредитного договору №501214164, відповідачем ОСОБА_1 власноручно підписано паспорт споживчого кредиту, який надається АТ «Альфа-Банк», в якому викладені погоджені сторонами умови, на яких АТ «Альфа-Банк» надає відповідачу ОСОБА_1 грошові кошти у кредит, а також Додаток №1 до Угоди про надання кредиту, яким є графік платежів та розрахунок сукупної вартості споживчого кредиту та реальної процентної ставки з урахуванням вартості всіх сукупних послуг.

Взяті на себе зобов'язання за кредитним договором АТ «Альфi Банк» виконав своєчасно і в повному обсязі, надавши відповідачці у розпорядження кредитні кошти. Наведене підтверджується випискою по рахунку за кредитною картою відповідача.

Договір кредитної лінії укладено з відповідачкою у електронній формі відповідно до ЗУ «Про електронну комерцію», який має силу договору, укладеного в письмовій формі та підписаний сторонами, зокрема підписом ОСОБА_1 власноручно.

Колегія суддів погоджується з висновком суду першої інстанції про доведеність позивачем укладення між сторонами кредитного договору.

20.12.2021 року між АТ «Альфi Банк» та ТОВ «Фінансова компанія «Еліт Фінанс» укладено договір факторингу, на підставі якого відбулося відступлення права вимоги за кредитним договором до відповідача. Таким чином, ТОВ «ФК «Еліт Фінанс» набуло статусу кредитора за кредитним договором 501214164 від 06.12.2019 року.

Підставою виникнення цивільних прав та обов'язків є, зокрема, договори та інші правочини, як передбачено статтею 11 ЦК України.

Відповідно до пункту 1 частини першої статті 512 ЦК України кредитор у зобов'язанні може бути замінений іншою особою внаслідок передання ним своїх прав іншій особі за правочином (відступлення права вимоги).

Згідно зі статтею 514 ЦК України до нового кредитора переходять права первісного кредитора у зобов'язанні в обсязі і на умовах, що існували на момент переходу цих прав, якщо інше не встановлено договором або законом.

Поряд з цим, право грошової вимоги до боржника може бути відступлене також на підставі договору факторингу (фінансування під відступлення права грошової вимоги), за яким згідно з частиною першою статті 1077 ЦК України одна сторона (фактор) передає або зобов'язується передати грошові кошти в розпорядження другої сторони (клієнта) за плату (у будь-який передбачений договором спосіб), а клієнт відступає або зобов'язується відступити факторові своє право грошової вимоги до третьої особи (боржника).

Відповідно до частини першої статті 1078 ЦК України предметом договору факторингу може бути право грошової вимоги, строк платежу за якою настав (наявна вимога), а також право вимоги, яке виникне в майбутньому (майбутня вимога).

Статтею 1079 ЦК України визначено, що сторонами у договорі факторингу є фактор і клієнт. Клієнтом у договорі факторингу може бути фізична або юридична особа, яка є суб'єктом підприємницької діяльності. Фактором може бути банк або інша фінансова установа, яка відповідно до закону має право здійснювати факторингові операції.

У постанові Верховного Суду від 24.12.2019 року у справі № 668/7544/15-ц зазначено, що: «за приписами частини першої статті 517 ЦК України первісний кредитор у зобов'язанні повинен передати новому кредиторі документи, які засвідчують права, що передаються, та інформацію, яка є важливою для їх здійснення. Первісний кредитор у зобов'язанні відповідає перед новим кредитором за недійсність переданої йому вимоги, але не відповідає за невиконання боржником свого обов'язку, крім випадків, коли первісний кредитор поручився за боржника перед новим кредитором (частина перша статті 519 ЦК України).

Колегія суддів вважає обґрунтованим також висновок суду першої інстанції про доведеність позивачем набуття права вимоги за кредитним договором від 06.12.2019 до відповідачки, що підтверджується договором факторингу від 20.12.2021, укладеному між АТ «Альфi Банк» та ТОВ «Фінансова компанія «Еліт Фінанс», на підставі якого ТОВ «ФК «Еліт Фінанс» набуло статусу кредитора за кредитним договором від 06.12.2019 року, укладеним між АТ «Альфа Банк» та відповідачкою; додатком 1.1 до договору Факторингу №4 від 20.12.2021 року.

Позивачем на підтвердження розміру заборгованості за кредитним договором надано до суду розрахунок заборгованості, згідно якого за відповідачем станом на 20.12.2021 обліковується заборгованість в розмірі 114 600,68 грн. /а. с. 32/.

З наявного розрахунку заборгованості вбачається, що позичальник вносила кошти на виконання умов договору, чим підтвердила отримання нею кредитних коштів.

Вказана обставина підтверджується випискою по рахунку, наданою позивачем разом з позовною заявою.

У постанові Верховного Суду від 13 жовтня 2021 року у справі № 209/3046/20 зазначено, що виписка по картковому рахунку, що міститься в матеріалах справи, є належним доказом щодо заборгованості відповідача за тілом кредиту, яка повинна досліджуватися судом у сукупності з іншими доказами.

Це відповідає положенням статті 9 Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність».

Згідно із зазначеною нормою закону підставою для бухгалтерського обліку господарських операцій є первинні документи. Для контролю та впорядкування оброблення даних на підставі первинних документів можуть складатися зведені облікові документи. Первинні та зведені облікові документи можуть бути складені у паперовій або в електронній формі.

Сторона відповідача заперечуючи правильність розрахунку заборгованості за кредитним договором, проведеним позивачем, не надала контр-розрахунку такої заборгованості, проведеної позичальником.

Щодо заявленої представником відповідача заяви про застосування строку позовної давності, слід зазначити наступне.

Згідно ст.ст. 256, 257 ЦК України позовна давність - це строк, у межах якого особа може звернутися до суду з вимогою про захист свого цивільного права або інтересу. Загальна позовна давність встановлюється тривалістю у три роки.

Відповідно до ст. 260 цього ж кодексу позовна давність обчислюється за загальними правилами визначення строків, встановленими статтями 253-255 цього Кодексу.

Перебіг позовної давності, за правилами ст. 261 Цивільного кодексу, починається від дня, коли особа довідалася або могла довідатися про порушення свого права або про особу, яка його порушила. За зобов'язаннями з визначеним строком виконання перебіг позовної давності починається зі спливом строку виконання. За зобов'язаннями, строк виконання яких не визначений або визначений моментом вимоги, перебіг позовної давності починається від дня, коли у кредитора виникає право пред'явити вимогу про виконання зобов'язання. Якщо боржникові надається пільговий строк для виконання такої вимоги, перебіг позовної давності починається зі спливом цього строку.

Статтю 267 ЦК України встановлено, що особа, яка виконала зобов'язання після спливу позовної давності, не має права вимагати повернення виконаного, навіть якщо вона у момент виконання не знала про сплив позовної давності. Заява про захист цивільного права або інтересу має бути прийнята судом до розгляду незалежно від спливу позовної давності. Позовна давність застосовується судом лише за заявою сторони у спорі, зробленою до винесення ним рішення. Сплив позовної давності, про застосування якої заявлено стороною у спорі, є підставою для відмови у позові. Якщо суд визнає поважними причини пропущення позовної давності, порушене право підлягає захисту.

Як встановлено судом, 06.12.2019 між АТ «Альфа Банк» та ОСОБА_1 було укладено угоду про надання кредиту №501214164, строк дії договору 42 місяці, відповідно, кінцевий термін повернення кредиту 06.06.2023 року.

Із наданого позивачем розрахунку заборгованості вбачається, що відповідачка ОСОБА_1 в рахунок платежів за кредитним договором востаннє внесла платіж 11.08.2020 року у розмірі 4000 грн (а.с. 32).

Норми ст. 256 ЦК України визначають позовну давність як строк, у межах якого особа може звернутися до суду з вимогою про захист свого цивільного права або інтересу. Загальна позовна давність встановлюється тривалістю у три роки (ст. 257 ЦКУ).

Постановою Кабінету Міністрів України «Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2» від 11.03.2020 р. №. 211 встановлено з 12 березня 2020 року на всій території України карантин, строк якого неодноразово продовжувався.

Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України, спрямованих на забезпечення додаткових соціальних та економічних гарантій у зв'язку з поширенням коронавірусної хвороби (COVID-19)» від 30.03.2020 р. №. 540-IX доповнив розділ «Прикінцеві та перехідні положення» ЦКУ пунктом 12, яким під час карантину строки, визначено, що строки, передбачені ст. 257, 258 ЦКУ, продовжуються на строк дії такого карантину.

Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 27.06.2023 № 651 на всій території України карантин, встановлений з метою запобігання поширенню гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої корона вірусом SARS-CoV-2 відмінено з 24 год 00 хв 30 червня 2023 року.

Разом, з тим, Законом України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та інших законодавчих актів України щодо дії норм на період дії воєнного стану» від 15.03.2022 р. було доповнено пунктом 19 розділ «Прикінцеві та перехідні положення» ЦКУ, згідно з яким у період дії в Україні воєнного, надзвичайного стану строки, визначені ст. 257, 259, 362, 559, 681, 728, 786, 1293 ЦКУ, продовжуються на строк його дії.

Отже, позивач ТзОВ «ФК «Еліт Фінанс» звернувшись з позовом досуду 17.01.2024 року, пред'явив позов у межах строку позовної давності.

Таким чином доводи апелянта про те, що суд першої інстанції не розглянув його заяву про застосування позовної давності та стягнув заборгованість поза межами трьохрічного строку позовної давності є необґрунтованими.

Що стосується доводів апеляційної скарги про те, що стягнені витрати на правничу допомогу документально не підтверджені та не доведені належним чином.

Згідно із ст. 133 ЦПК України, судові витрати складаються з судового збору та витрат, пов'язаних з розглядом справи. До витрат, пов'язаних з розглядом справи, належать, зокрема, витрати на професійну правничу допомогу. Частиною 2 ст. 137 ЦПК України встановлено, що за результатами розгляду справи витрати на правничу допомогу адвоката підлягають розподілу між сторонами разом із іншими судовими витратами.

Для визначення розміру витрат на правничу допомогу з метою розподілу судових витрат (ч.3 ст. 137), учасник справи подає детальний опис робіт (наданих послуг), виконаних адвокатом, та здійснених ним витрат, необхідних для надання правничої допомоги.

На підтвердження отриманих правничих послуг позивачем надано: копію договору про надання юридичних

послуг від 02.10.2023, укладеного між ТОВ «ФК «Еліт Фінанс» та ТОВ «Перший інвестиційний клуб», копію додаткового договору № 2 до договору №02/10-23, від 03.01.2024, у якому сторони погодили, що сума витрат, за надання послуг по справі за позовом до ОСОБА_1 становить 7100 грн, копію акту №2 приймання-передачі виконаних робіт від 03.01.2024 щодо передачі-прийняття юридичних послуг на суму 7100 грн, а також копію платіжної інструкції від 04.01.2024 про перерахування ТОВ «ФК «Еліт Фінанс» на користь ТОВ «Перший інвестиційний клуб» 7100 грн, як оплати по договору про надання юридичних послуг (а.с.34-37).

Вирішуючи питання про стягнення витрат на правничу допомогу, суд врахував обсяг та характер наданої допомоги та дійшов висновку, що витрати на правничу допомогу підлягають стягненню у заявленому розмірі в сумі 7100,00 грн.

Посилання в апеляційній скарзі на те, що адвокатом у даній справі згідно виданої 26.04.2023 позивачем довіреності був адвокат Плачинда К.О., однак належних доказів правового взаємозв'язку із наданим договором про надання юридичних послуг від 02.10.2023, додатковим договором від 03.01.2024 та наданою адвокатом правничою допомогою не надано є необґрунтованими, оскільки позивач просив стягнути витрати з правничої допомоги, понесеної позивачем при подачі позову до суду, а не за участь представника позивача адвоката Плачинда К.О. у судових засіданнях у даній справі.

Згідно додаткового договору № 2 до договору №02/10-23, від 03.01.2024, укладеного між ТОВ «Перший інвестиційний клуб» та ТОВ «ФК «Еліт Фінанс» сторони погодили, що сума витрат, за надання послуг по справі за позовом до ОСОБА_1 про стягнення заборгованості за кредитним договором становить 7100 грн, відповідно до акту №2 приймання-передачі виконаних робіт від 03.01.2024, виконавець ТОВ «Перший інвестиційний клуб» надав, а замовник ТОВ «ФК «Еліт Фінанс» прийняв наступні послуги: первинну консультацію замовнику у справі (1год) вартістю 1000 грн; правовий аналіз наявних документів у замовника, правової ситуації із застосуванням відповідного законодавства, правових висновків Верховного Суду та європейського суду з прав людини (3 год) вартістю 3000 грн; підготовка та подання позовної заяви (3,1 год) вартістю 3100 грн, а всього вартість наданих послуг становить 7100 грн.

Беручи до уваги зміст позовної заяви, зібрані та подані докази у справі, тобто обсяг та характер наданої правової допомоги, заперечення відповідача щодо розміру заявлених до стягнення вимог та їх співмірність із складністю справи, суд першої інстанції обґрунтовано поклав на відповідача відшкодування понесених витрат на професійну правничу допомогу, адже цей розмір доведений, документально обґрунтований та відповідає критерію розумної необхідності таких витрат.

Колегія суддів приходить до висновку, що суд першої інстанції дав належну правову оцінку зібраним по справі доказам, постановив рішення з додержанням вимог норм матеріального та процесуального права, доводи апеляційної скарги не спростовують правильність висновків суду першої інстанції, а тому підстав для його скасування не встановлено.

Керуючись ст.ст. 374, 375, 381-384, 389, 390 ЦПК України, суд

п о с т а н о в и в:

Апеляційну скаргу ОСОБА_1, в інтересах якої діє адвокат Пономарчук Ольга Леонідівна, залишити без задоволення, а рішення Івано-Франківського міського суду від 04 квітня 2024 року - без змін.

Постанова набирає законної сили з дня прийняття, однак може бути оскаржена в касаційному порядку безпосередньо до Верховного Суду протягом тридцяти днів з дня складення повного тексту постанови.

Повний текст постанови складено 17 липня 2024 року.

Головуюча О.В. Пнівчук

Судді: І.В. Бойчук

В.А. Девляшевський